

[Bjerring.]

over, hvem de mener er værdigt trængende, og hvem der ikke skal komme i Betragtning efter det foreliggende Lovforslag. Jeg synes, at der i saa Henseende indeholdes alle Garantier for, at Lovforslaget virkelig kommer dem til gode, som er værdige til at komme ind under det.

Jeg skal endnu en Gang anbefale Forslaget til Vedtagelse i dette høje Ting. Som jeg sagde ved første Behandling, vil det i human Henseende være en god Foranstaltning, og det vil ogsaa i økonomisk Henseende — den Erfaring har jeg i alt Fald gjort — være en god Foranstaltning at hjælpe alle, der har været under Fattigvæsenet, fri af dette, saa de kan faa Mulighed for at klare sig i Kampen for Tilværelsen uden nogen som helst Hjælp eller Støtte fra det offentlige Side.

Mads Larsen: Jeg skal anbefale Tingets ærede Medlemmer at stemme for Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel udtalte ved første Behandling:

„Men det, der er det stødende ved Lovforslaget, saaledes som det her er fremsat, er, at der kommer Grupper med, som jeg er overbevist om, at intet tilstedeværende Medlem ønsker skal faa Fattighjælpen strøget.“

Jeg anmodede i den Anledning det ærede Medlem om at præcisere, hvad det var for Grupper, han tænkte paa. Dette skete ikke, men jeg forstaar af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Korsgaard nu fremsatte, at det navnlig er Alimenterne, man mener der ikke skulde gives Tilladelse til at eftergive Fattighjælp. Deroverfor vil jeg gerne sige, at saa vidt mig bekendt har det de tidligere Gange, man har vedtaget saadanne Lovforslag om Eftergivelse af Fattighjælp, intetsteds ført med sig, at Kommunalbestyrelserne har eftergivet Alimenter Fattighjælp; men vi fra vor Side vil ikke have noget imod, at der indføres en saadan Forandring i Lovforslaget, at det fremgaar, at det ikke er Hensigten, at disse skal kunne faa Fattighjælp eftergivet.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Socialministeren (Steincke): Paa en vis Maade beklager jeg, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ikke rejste denne Debat ved første Behandling, hvis der derigennem skulde have vist sig Mulighed for at faa Lovforslaget gennemført. Paa den anden Side

er jeg alligevel glad ved, at han har fremsat disse Udtalelser, fordi det dog varsler om, at der muligvis kunde komme et Resultat ud af Forhandlingerne i Landstinget. Nu sagde det ærede Medlem ganske vist, at han ikke havde nogen Indflydelse paa Landstinget, og det tør jeg jo ikke benægte; naar han derimod siger, at han *fornuftigvis* ingen Indflydelse har paa Landstinget, tror jeg dog, han er for beskeden i Vurderingen af sig selv, og derfor vil jeg bede ham om, naar han har disse Betragtninger, rent fornuftigvis at forhandle med sine Partifæller i Landstinget, for at vi om muligt kunde opnaa et Resultat.

Jeg er dog ikke blind for Vanskelighederne ved at opnaa et Resultat paa et andet Grundlag end det, Regeringen her har foreslaaet. Thi jeg tror, at de ærede Medlemmer i dette høje Ting, som har beskæftiget sig med kommunale Forhold — og jeg kunde være tilbøjelig til her at referere ogsaa til den ærede Ordfører for Venstre (Pinholt) —, vil give mig Ret i, at det vil blive meget vanskeligt at formulere et Forslag om Eftergivelse af Fattighjælp paa anden Maade, end det er sket her, hvis man ikke skal komme til at gøre lige saa megen Uret, som man her har tænkt sig at gøre Gavn.

Det kunde vel være iøjnefaldende rigtigt paa Forhaand ved Loven at undtage Alimenterne, og efter den almindelige stemningsbetonede Uvillie, der er mod Alimenterne ude omkring, tvivler jeg heller ikke paa, at det vil være muligt at opnaa et Flertal i begge Rigsdagens Ting for Vedtagelsen af Forslag, der, som den ærede sidste Taler (Mads Larsen) ogsaa var inde paa, undtog Alimenterne. Og jeg vil sige for mit eget Vedkommende, at under rent normale Samfundsforhold vilde jeg ogsaa være tilbøjelig til at gaa ind i denne Diskussion.

Men som jeg nævnte før, de Medlemmer, der kender noget til Forholdene ude i Kommunerne og til Arbejdsløshedens haarde Tryk, vil vide, at en hel Række af de Personer, der tidligere under normale Arbejdsforhold med den største Samvittighedsfuldhed har opfyldt deres Alimenterforpligtelser, netop i Kraft af den samme Arbejdsløshed, som har slaet mange andre paa Fattigvæsenet, nu selv er kommet ind under Fattigvæsenet. Derfor vil det ikke være muligt i Praksis at drage en retfærdig Grænse, der paa den ene Side gør Alimenterne til sorte Faar og alle andre Oppebærere af Fattighjælp til hvide.

Dertil kommer, at der jo er mange Alimenter, som i flere Aar har været gifte Familieforsørgere og kun paa Grund